Kvinde (ugift) ind i Udvalget — naturligvis med Hovedbestyrelsens Tilladelse, som forud er indhentet.

Og allerede i Februar 1895, da den første Bestyrelse for *„Blaa Kors"* dannes, tæller den mellem sine 5 Medlemmer 2 Kvinder (begge ugifte), og i denne Sommer ved *„Blaa Kors"* Aarsmøde i *København* 3.—5. Juli vælger de ca. 350 Repræsentanter fra Landets forskellige Egne af 5 Medlemmer 2 Kvinder (den ene genvælges) ind i Hovedbestyrelsen, — uden at der hæver sig en eneste Røst derimod.

Se, naar man nu betænker dette, som ingenlunde gør Fordring paa at være en fuldstændig Oversigt, er det ganske forunderligt og næsten uforklarligt, at der virkelig endnu i det Herrens Aar 1910 ved *D. M. S.* Forhandlingsmøde i *Aarhus* 24.—26. Maj er over 100 Repræsentanter, som stemmer imod Kvinders Valg som Bestyrelsesmedlemmer. Dette er saa meget mere forbløffende, som man dog selv indenfor dette Selskab er naaet til at have Kvinder i Kredsforbundsbestyrelserne.

Ja, men har disse 100 nu ikke Ret? Strider det ikke mod Guds Ord, at Kvinder prædiker og har Sæde i Bestyrelser og Udvalg, som varetager Arbejde for Guds Rige?

Sjællands berømte Biskop, *Martensen*, slipper ret nemt over Spørgsmaalet, — som vel heller ikke var synderlig brændende i de Tider —, idet han erklærer, at „med Kirkens Embeder har det sin særegne Vanskeligheder, da det hedder: Kvinderne tie i Menigheden (1. Kor. 14, 33".[1])

Naa, for Tiden er der jo her i Landet slet ikke Tale om, at Kvinder attraar Kirkens Embeder, — hvad Fremtiden i den Henseende vil bringe er ikke godt at vide. Muligvis kan det se sort nok ud for Mændene med Hensyn til at kunne hævde sig selv som eneste Indehavere af disse Embeder.

Men sikkert nok er det, at det er ved 1. Kor. 14. og 1. Tim. 2., at Slaget staar.

Paa førstnævnte Sted læses, som bekendt, følgende: „Ligesom i *alle de helliges Menigheder skal eders Kvinder tie i Forsamlingerne*; *thi det tilstedes dem ikke at tale, men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven siger. Men vil de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling*".[1])

Ja, og her staar da med rene og tydelige Ord, at Kvinder maa ikke tale i en Menighedsforsamling.

Jo, og hvad vil det saa sige?

Maa jeg i al Kærlighed faa Lov til at henvende et borgerligt Ord til eder, som tager Ordet ganske bogstaveligt —, hvilket er rigtigt —, men uden at agte paa Sammenhængen, hvori det staar, — hvilket er meget urigtigt? Saa skal I virkelig ogsaa gøre Alvor af dette Forbud, jeg ser ikke rettere end, at I bliver nødt til at sige til eders troende Kvinder: I maa ikke tale Guds Ord, hverken ved Børnegudstjenester, K. F. U. K.-Møder, eller ved Kvindeforeningers Møder, I maa ikke sige et Ord eller fremkomme med Spørgsmaal ved vore Samtalemøder. Gud forbyder eder det i sit Ord, I har bare at sidde pænt ganske stille, og vil I endelig vide no-

[1]) Den sociale Ethik S. 63.

[1]) 1. Kor. 14, 34—35.